

UCHWAŁA

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Jacek Sobczak

Protokolant Witold Zontek

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Aleksandra Herzoga

w sprawie M. J.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 czerwca 2015 r.,

przekazanego na podstawie art. 441 § 1 k.p.k. przez Sąd Okręgowy w O.,
postanowieniem z dnia 14 stycznia 2015 r., , zagadnienia prawnego wymagającego
zasadniczej wykładni ustawy:

„Czy oskarżyciel publiczny, upoważniony z mocy art. 47 ust. 2 pkt 7 i art. 48 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2014 r., 1153 t.j.) do prowadzenia dochodzeń oraz wnoszenia i popierania aktów oskarżenia w postępowaniu uproszczonym, jeżeli przedmiotem przestępstwa jest drewno pochodzące z lasów stanowiących własność Skarbu Państwa, w trybie i na zasadach określonych w Kodeksie postępowania karnego, jest uprawniony do złożenia wniosku w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar i środków karnych bez przeprowadzenia rozprawy?”

podjął uchwałę:

Strażnik leśny, działając w postępowaniu karnym na podstawie art. 47 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, Dz. U. z 2014 r., poz. 1153, a także osoby określone w art. 48 tej ustawy, są uprawnieni do dołączenia do wnoszonego aktu oskarżenia wniosku o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych w Kodeksie karnym, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k.

UZASADNIENIE

Przedstawione Sądowi Najwyższemu, na podstawie art. 441 § 1 k.p.k., zagadnienie prawne wyłoniło się na tle następującego stanu faktycznego. Aktem oskarżenia, sporządzonym przez Zastępcę Nadleśniczego Nadleśnictwa B., zarzucono oskarżonemu M. J., że *„w dniu 1 lipca 2014 r. z oddz. 392 „a” i 392 „b” Leśnictwa R. dokonał wyrębu, a następnie kradzieży drzewa gatunku olcha, dąb i świerk o łącznej masie 3.26 m³ i wartości 503,36 zł cennika detalicznego ustalonego dla Lasów Państwowych, na szkodę Nadleśnictwa , to jest czyn zakwalifikowany w akcie oskarżenia jako przestępstwo określone w art. 290 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. W akcie oskarżenia sformułowany został wniosek, uzgodniony z M. J., o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie kary 20 stawek dziennych grzywny w wysokości 20 zł każda oraz środka karnego w postaci nawiązki w wysokości 1.006,72 zł (k. 28-29 akt głównych). Sąd Rejonowy w G., wyrokiem z dnia 19 września 2014 r., wydanym na posiedzeniu w trybie art. 343 k.p.k., uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i „za to na podstawie art. 290 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. skazał go na grzywnę w wymiarze 20 (dwadzieścia) stawek dziennych, przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 20,00 (dwadzieścia) złotych”. Na podstawie art. 290 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz Nadleśnictwa B. w wysokości 1.006,72 zł.*

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy, zarzucając wyrokowi Sądu pierwszej instancji *„obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 335 § 1 k.p.k. oraz art.*

325d w zw. z art. 325i § 3 k.p.k., poprzez wydanie w przedmiotowej sprawie orzeczenia z uwzględnieniem wniosku o dobrowolne poddanie się karze uzgodnionego pomiędzy Strażą Leśną Nadleśnictwa B. a oskarżonym M. J., podczas gdy Straży Leśnej zgodnie z treścią art. 325d w zw. z art. 325i § 3 k.p.k. nie przysługuje prawo do dokonywania uzgodnień w trybie art. 335 § 1 k.p.k. dotyczących ustalania wniosków o dobrowolne poddanie się karze”. Podnosząc ten zarzut, apelujący wniósł „o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie go do Sądu I instancji w celu ponownego rozpoznania sprawy”. Choć w tym piśmie procesowym prokurator, oznaczając zakres zaskarżenia, wskazał, że wyrok zaskarża w części dotyczącej orzeczenia o karze, to z treści zarzutu, wniosku apelacyjnego oraz uzasadnienia środka odwoławczego wynika, że skarżący kwestionuje dopuszczalność skazania oskarżonego w trybie art. 343 k.p.k. w sytuacji, gdy wniosek o skazanie bez rozprawy i wymierzenie kary uzgodniony został przez strażnika leśnego, a nie tylko samą możliwość wymierzenia w tym trybie kary. Wobec tego, mając na uwadze unormowanie art. 118 § 1 k.p.k., należało przyjąć, że zakresem zaskarżenia objęto całość orzeczenia, a nie tylko jego rozstrzygnięcie o karze.

W toku postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy powziął wątpliwości sformułowane w treści zagadnienia prawnego przekazanego Sądowi Najwyższemu do rozpoznania, zacytowanego na wstępie uchwały.

Prokurator Prokuratury Generalnej, we wniosku z dnia 16 marca 2015 r. (PG IV KP 4/15), wniósł o podjęcie uchwały następującej treści: „*Straż Leśna wnosząc akt oskarżenia jako oskarżyciel publiczny na podstawie i w warunkach określonych w art. 47 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2014 r., poz. 1153 z późn. zm.) może załączyć do niego wniosek, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k.*”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W piśmiennictwie i orzecznictwie Sądu Najwyższego na gruncie art. 441 k.p.k. wskazuje się, że przekazanie Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego wymagającego zasadniczej wykładni ustawy w trybie art. 441 k.p.k. uzależnione

jest od spełnienia szeregu warunków. Po pierwsze, musi wyłonić się ono przy rozpoznawaniu środka odwoławczego przez sąd. Po drugie, w zagadnieniu takim musi wystąpić istotny problem interpretacyjny związany z wykładnią przepisu, który w praktyce sądowej jest rozbieżnie interpretowany albo też przepisu, który sformułowany jest wadliwie lub niejasno. Po trzecie, w sprawie takiej musi zachodzić konieczność dokonania „zasadniczej wykładni ustawy”, czyli sytuacja, w której przepis taki umożliwia rozbieżną interpretację. Po czwarte, między przedstawionym zagadnieniem prawnym a dokonanymi w sprawie ustaleniami faktycznymi musi zachodzić związek, który oznacza, że wyjaśnienie wątpliwości interpretacyjnych musi być niezbędne dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy (zob. R. A. Stefański, *Instytucja pytań prawnych do Sądu Najwyższego w sprawach karnych*, Kraków 2001, s. 254-261, 352-371). Przekazanie zagadnienia prawnego, jako stanowiące wyjątek od określonej w art. 8 §1 k.p.k. zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego, musi być poprzedzone przez sąd pytający podjęciem próby usunięcia podniesionych wątpliwości interpretacyjnych w drodze wykładni operatywnej (R. A. Stefański, *op. cit.*, s. 357).

Przedmiotem pytania prawnego nie mogą być kwestie związane z ustaleniami faktycznymi, oceną dowodów, czy też dotyczące możliwości zastosowania określonej normy do ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Tryb wskazany w art. 441 k.p.k. nie służy także temu, by sądy odwoławcze, przy pomocy Sądu Najwyższego, upewniały się co do prawidłowości przyjmowanego przez nie stanowiska interpretacyjnego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2010 r., I KZP 17/10, OSNKW 2010, z. 10, poz. 88, z dnia 29 marca 2006 r., I KZP 58/05, LEX 180755, z dnia 29 września 2004 r., I KZP 22/04, R-OSNKW 2004, poz. 1691, z dnia 7 września 2000 r., I KZP 27/00, LEX 146182).

Powyższe przesłanki zostały w niniejszej sprawie spełnione.

Przed przystąpieniem do zasadniczych rozważań należy poczynić jedną uwagę wstępną. Jak słusznie dostrzeżono to we wniosku Prokuratury Generalnej, art. 335 § 1 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 listopada 2013 r., umożliwia prokuratorowi dołączenie do aktu oskarżenia wniosku o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych w Kodeksie karnym za przypisany mu występki, bez przeprowadzenia rozprawy,

jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Uzgodnienie może obejmować także koszty postępowania. Przed tą datą, a od 1 lipca 2003 r., przepis ten przewidywał umieszczenie takiego wniosku w akcie oskarżenia. W postępowaniu, w ramach którego przekazano Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne, oskarżyciel publiczny wniosek taki – zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 335 § 1 k.p.k., a wbrew obecnie obowiązującemu – zawarł w akcie oskarżenia, a nie dołączył go do tego aktu jako odrębne pismo procesowe. Wadliwość ta nie jest jednak istotna z punktu widzenia rozstrzygnięcia samego zagadnienia prawnego.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że zasadą przyjętą w polskim procesie karnym jest, że funkcję oskarżyciela publicznego w procesie karnym pełni prokurator (art. 45 § 1 k.p.k., art. 32 ust. 1 zd. pierwsze ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, Dz. U. z 2011 r., Nr 270, poz. 1599 ze zm.). Ustawodawca przewidział jednak dwa rodzaje odstępstw od tej reguły. Pierwszy wyjątek został określony w art. 45 § 2 k.p.k.. Zgodnie z nim, inny organ państwowy może być oskarżycielem publicznym z mocy ustaw szczególnych, określających zakres jego działania. Uprawnienia takie przewidziano, między innymi, dla strażników leśnych i osób, którym przysługują ich uprawnienia (art. 47 ust. 2 pkt 7 i art. 48 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, Dz. U. z 2014 r., poz. 1153). Pierwszy z powołanych wyżej przepisów stanowi, że strażnicy leśni mają prawo prowadzenia dochodzeń oraz wnoszenia i popierania aktów oskarżenia w postępowaniu uproszczonym, jeżeli przedmiotem przestępstwa jest drewno pochodzące z lasów stanowiących własność Skarbu Państwa, w trybie i na zasadach określonych w Kodeksie postępowania karnego. Uprawnienia te, z mocy art. 48 ustawy o lasach, przysługują również nadleśniczemu, zastępcy nadleśniczego, inżynierowi nadzoru, leśniczemu i podleśniczemu). Drugi wyjątek stanowi grupa organów czerpiących swe uprawnienia oskarżycielskie z wydanego na podstawie art. 325d k.p.k. aktu wykonawczego. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 czerwca 2003 r. w sprawie określenia organów uprawnionych obok Policji do prowadzenia dochodzeń oraz organów uprawnionych do wnoszenia i popierania oskarżenia przed sądem pierwszej instancji w sprawach podlegających rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, jak również zakresu spraw zleconych tym organom

(Dz. U. Nr 108, poz. 1019 ze zm.) wskazano pięć rodzajów takich organów (§ 1 pkt 1-4, § 2 ust. 2), a także określono, że mogą one w szczególności wnosić i popierać, w określonym w rozporządzeniu zakresie, oskarżenie przed sądem pierwszej instancji w postępowaniu uproszczonym.

Jednak uprawnienia wszystkich nieprokuratorskich oskarżycieli publicznych mają zawsze charakter subsydiarny wobec uprawnień prokuratora. Choć organy te mogą bezpośrednio wnieść akt oskarżenia do sądu, bez konieczności zatwierdzenia go przez prokuratora, ten ostatni może zawsze postanowić inaczej (art. 331 § 2 *in fine* k.p.k.). Ponadto, prokurator uprawniony jest do wykonywania czynności oskarżyciela publicznego także w sprawach wniesionych do sądu przez innych oskarżycieli (art. 32 ust. 1 zd. drugie ustawy o prokuraturze, § 2 ust. 3 rozporządzenia z 2003 r.). Może więc samodzielnie, niezależnie od innych oskarżycieli publicznych i z ich wyłączeniem, sprawować funkcję oskarżycielską w ramach postępowania karnego.

Na gruncie tak zarysowanej problematyki funkcjonowania nieprokuratorskich oskarżycieli publicznych należy odnieść się do wskazywanego zarówno w przekazanym zagadnieniu prawnym, jak i wniosku Prokuratury Generalnej, art. 325i § 3 k.p.k., choć unormowanie to, o czym dalej, nie będzie miało decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia przekazanego zagadnienia prawnego. W doktrynie przyjmuje się, że wykładnia językowa tego przepisu nie pozwala przyjąć, że nieprokuratorscy oskarżyciele publiczni, czerpiący swoje uprawnienia z ustaw szczególnych, są uprawnieni do występowania z wnioskami określonymi w art. 335 § 1 i art. 336 § 1 k.p.k., czy do zgłoszenia sprzeciwu o jakim mowa w art. 387 § 2 k.p.k. (zob. W. Grzeszczyk, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2012, s. 404, *tenże*, *Główne kierunki zmian kodeksu postępowania karnego (część II)*, Prok. i P. 2003, nr 6, s. 13, R. A. Stefański (w:) R. A. Stefański, S. Zabłocki (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2004, T. II, s. 456, *tenże* (w:) R. A. Stefański, S. Zabłocki (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2004, T. III, s. 382, T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2014, t. I, s. 1131-1132, W. Radecki, *Ustawa o lasach. Komentarz*, Warszawa 2012, s. 344-345). Tylko M. Tyburek wskazuje, że zakres uprawnień nieprokuratorskich oskarżycieli publicznych, działających na

podstawie ustaw szczególnych, określony jest przede wszystkim przepisem kompetencyjnym ustawy szczególnej, w tym wypadku stanowiącym, że strażnik leśny może wnosić i popierać akt oskarżenia. Z tego sformułowania wynikają uprawnienia takiego oskarżyciela do zgłoszenia rozważanych tu wniosków, (w:) B. Rakoczy (red.), *Wybrane problemy ustawy o lasach*, Warszawa 2011, s.165-166). Podkreśla się jednak, że ta metoda wykładni jest niewystarczająca dla zdekodowania normy prawnej, którą można zrekonstruować w prawidłowy sposób tylko przy wykorzystaniu wykładni funkcjonalnej i celowościowej (zob. powołaną wyżej literaturę). Przy zastosowaniu tego rodzaju metod Sąd Najwyższy przyjął już wcześniej, że strażnik leśny może wnosić akty oskarżenia bez uzasadnienia, pomimo że art. 332 § 3 k.p.k., dopuszczający taką możliwość, wprost odwołuje się jedynie do wnoszonego oskarżenia przez Policję lub organy, o których mowa w art. 325d k.p.k., a więc wskazanych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości – uchwała z dnia 30 czerwca 2004 r., I KZP 10/04, OSNKW 2004, z. 6, poz. 58.

Przepis ten stanowi, że uprawnienia prokuratora do: dołączenia do aktu oskarżenia wniosku o wydanie wyroku i orzeczenie kar lub innych środków bez przeprowadzenia rozprawy (określonego w art. 335 § 1 k.p.k.), wyrażenia sprzeciwu wobec wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze (art. 387 § 2 k.p.k.), czy też złożenia wniosku o warunkowe umorzenie postępowania karnego (art. 336 k.p.k.), przysługują organom, o których mowa w art. 325d k.p.k., a więc nieprokuratorskim oskarżycielom publicznym, którzy swoją kompetencję do wniesienia i popierania aktu oskarżenia czerpią z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 2003 r.

Z samego odczytania treści tego przepisu zdaje się więc wynikać, że, w związku z treścią art. 325i § 3 k.p.k., uprawnienia prokuratorskie określone w art. 335 § 1, art. 336 oraz art. 387 § 2 k.p.k. przysługują tylko wymienionym w rozporządzeniu nieprokuratorskim oskarżycielom publicznym, a nie innym nieprokuratorskim oskarżycielom publicznym.

Tak jednak nie jest. Co do uprawnień nieprokuratorskich oskarżycieli publicznych, dla których źródłem kompetencyjnym jest ustawa szczególna, a nie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 2003 r., decydujące znaczenie będzie miał zakres umocowania określony w poszczególnych ustawach. Ustawa o lasach z

1991 r. w sposób jednoznaczny określa, jakie uprawnienia przysługują strażnikowi leśnemu (a poprzez art. 48 – także innym, wymienionym w tym przepisie, osobom). Mogą oni, między innymi, wnosić i popierać akt oskarżenia. W tym sformułowaniu tkwi istota przyznanych uprawnień. Obejmują one sporządzenie i wniesienie aktu oskarżenia, a zatem czynności określone w Rozdziale 39 Kodeksu postępowania karnego i uprawnienie do jego popierania, więc takie procesowo określone czynności, które zmierzają do zrealizowania wobec oskarżonego odpowiedzialności karnej za zarzucany w akcie oskarżenia czyn.

W odniesieniu do szeroko rozumianego wniesienia aktu oskarżenia, obejmującego sporządzenie aktu oskarżenia, nie może budzić wątpliwości, że do strażników leśnych zastosowanie znajdują art. 331 § 1, art. 333 § 2 i 4 k.p.k., w których mowa jest o prokuratorze, a nie o oskarżycielu publicznym. Co więcej, przepisy te znajdują zastosowanie nie tylko wobec strażników leśnych i innych, ustawowo powołanych nieprokuratorskich oskarżycieli publicznych, ale także wobec nieprokuratorskich oskarżycieli publicznych, wskazanych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 2003 r., i to pomimo tego, że wobec żadnego z tych organów nie zamieszczono, ani w ustawach szczególnych, ani w rozporządzeniu, czy tym bardziej w Kodeksie postępowania karnego, przepisu na wzór art. 325i § 3 k.p.k., w którym ustawodawca miałby w sposób wyraźny wskazywać, że uprawnienia prokuratora przewidziane w tych przepisach mają zastosowanie także do nieprokuratorskich oskarżycieli publicznych. Ponadto, w jedynym wypadku, gdy ustawodawca w Rozdziale 39 Kodeksu postępowania karnego posługuje się określeniem „oskarżyciel publiczny”, czyni to nie w odniesieniu do fazy sporządzania aktu oskarżenia i jego przesłania (wniesienia) do sądu, ale do fazy zaraz po tym następującej. Stosownie do art. 334 § 2 k.p.k., oskarżyciel publiczny o przesłaniu aktu oskarżenia do sądu oraz o treści przepisów art. 335 i art. 387 k.p.k. zawiadamia oskarżonego i ujawnionego pokrzywdzonego, a także osobę lub instytucję, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie. Pokrzywdzonego ma przy tym obowiązek pouczyć o uprawnieniach związanych z dochodzeniem roszczeń majątkowych oraz o treści przepisu art. 49a, a w razie potrzeby, także o prawie do złożenia oświadczenia o działaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego. Ta zmiana terminologiczna uzasadniona jest jednak nie zamiarem rozszerzenia

obowiązku na innych oskarżycieli publicznych, a zmianą roli, którą pełni prokurator z chwilą przesłania aktu oskarżenia do sądu, choć nie można mieć wątpliwości, że i w tym wypadku ustawodawca ma na myśli prokuratora. Nieprokuratorscy oskarżyciele publiczni ten prokuratorowski obowiązek niejako przejmują nie z racji posłużenia się przez ustawodawcę w tym przepisie określeniem „oskarżyciel publiczny”, a dlatego, że odpowiednie przepisy, ustawy szczególnej albo rozporządzenia, powierzają im prawo wniesienia aktu oskarżenia, które, w określonych wypadkach, łączyć się będzie z wykonaniem pewnych ciążących na prokuratorze obowiązków. Podobnie rzecz się ma w wypadku przepisów art. 333 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., w których ustawodawca używa pojęcia „oskarżyciel”, ale w odniesieniu do zdarzeń, które mają nastąpić w toku rozprawy głównej.

Już z tego powodu, nieprokuratorским oskarżycielom publicznym, których źródłem uprawnień do wniesienia aktu oskarżenia jest ustawa szczególna, przysługuje prawo sformułowania wniosku, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k. (i to niezależnie od tego, czy wniosek taki, jak pierwotnie i obecnie ma być dołączony do aktu oskarżenia, czy, jak w latach 2003 – 2013, miał być umieszczony w akcie oskarżenia), a także wniosku o warunkowe umorzenia postępowania karnego – art. 336 § 1 k.p.k.

Uprawnienie nieprokuratorских oskarżycieli publicznych do popierania aktu oskarżenia obejmuje szereg uprawnień (czynności), w tym także prawo do formułowania wniosków co do sposobu i zakresu zrealizowania przez sąd odpowiedzialności karnej wobec oskarżonego w postępowaniu sądowym. Nie można mieć więc żadnych wątpliwości, że organy te mogą w toku postępowania sądowego, w szczególności na etapie głosów stron (Rozdział 46 Kodeksu postępowania karnego), formułować wniosek o warunkowe umorzenie postępowania karnego, czy też o skazanie oskarżonego i wymierzenie mu określonej kary czy innego środka. Co więcej, nic nie stoi na przeszkodzie, by oskarżyciel publiczny, a więc i prokurator, ale również subsydiarny oskarżyciel posiłkowy, czy też oskarżyciel prywatny, już po wniesieniu aktu oskarżenia do sądu, złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania karnego, który zostanie rozpoznany na posiedzeniu przed rozprawą (art. 339 § 1 pkt 2 k.p.k.).

W takiej sytuacji trudno z powodów celowościowych wskazywać, że nieprokuratorski oskarżyciel publiczny nie miałby prawa do odpowiedniego sformułowania swojego stanowiska co do sposobu i zakresu zrealizowania odpowiedzialności karnej wobec oskarżonego w ramach instytucji określonych w art. 335 § 1 i art. 336 § 1 k.p.k., skoro czynności prowadzące w efekcie do tego samego rezultatu (w pewnym stopniu – nie miałyby w takiej sytuacji zastosowania regulacje materialnoprawne zawarte w art. 343 k.p.k.) mogłyby być osiągnięte w wyniku wykonywania zwykłych czynności w toku postępowania sądowego. W żadnym z tych wypadków, a więc w sytuacji sformułowania przez oskarżyciela wniosku, o jakim mowa w art. 335 § 1 albo w art. 336 § 1 k.p.k., czy też „zwykłego” wniosku w toku postępowania sądowego, nie jest on dla sądu wiążący.

Dodatkowo, choć już tylko na marginesie, bo kwestia ta nie ma znaczenia dla rozpoznawanej sprawy, zauważyć można, że w wypadku instytucji dobrowolnego poddania się karze, o której mowa w art. 387 k.p.k., wykładnia systemowa nakazuje uznać, że uprawnienie do wyrażenia sprzeciwu, powierzone w § 2 tego artykułu prokuratorowi, w postępowaniu uproszczonym ma być odnoszone do każdego oskarżyciela publicznego, a nie tylko prokuratora. W art. 474a § 3 k.p.k. ustawodawca wskazał bowiem, że nieusprawiedliwione niestawiennictwo w szczególności oskarżyciela publicznego, a więc każdego, nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu wniosku, jeżeli spełnione są pozostałe warunki określone w art. 387.

Na zakończenie trzeba także zaznaczyć, że art. 325i § 3 k.p.k. powinien być odczytywany jako ustawowe potwierdzenie kompetencji nieprokuratorskich oskarżycieli publicznych, wskazanych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 2003 r., do wnoszenia i popierania oskarżenia przed sądem pierwszej instancji w postępowaniu uproszczonym w sprawach, w których są oni uprawnieni do prowadzenia dochodzeń. Stanowi on więc jedynie ustawowe dookreślenie uprawnień tych oskarżycieli określonych w art. 325d k.p.k.

Powyższe rozważania prowadzą więc do wniosku, że strażnik leśny, działając w postępowaniu karnym na podstawie art. 47 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2014 r., poz. 1153), a także osoba, której przysługują takie uprawnienia (art. 48 tej ustawy) są uprawnieni do dołączenia do wnoszonego aktu oskarżenia wniosku o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych

z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych w Kodeksie karnym, o którym mowa w art. 335 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w uchwale.